

jeugd heb ik voor mijne vrouw wel eens een versje verschalkt — later verschalkte ik alleen de kooplui — vandaar mijn fortuin!”

— „Geef mij dan de hand uwer dochter!”

— „Handen thuis! Ben-jij Lamartine? Je moet me bewijzen geven!”

— „Van mijne liefde!”

— „Neen van je talent! Geef me een pendant van le Lac.”

— „Le Lac! Lieve hemel!”

— „Zoo! Geef me dan une Nuit van Musset?”

— „Ajakkes, schoonpapa!”

— „Geef dan un Châtiment van Victor Hugo! Iets wat zoo veel waard is als de achttien miljoen van mijne dochter!”

Maar de dichter Mathias Gali vindt al deze dichters anti-diluviaansch, praehistorisch en mammouthachtig. Al die romantische burgerlijke dichters maken laffe verzen, die het blikken pannetje van het rijm aan hun staart hebben hangen. Daar is geen mystiek, geen mysterie in, geen inwendig orkest — ze zijn altemaal zoo helder als de kristallen stop van een karaf:

Dusentier springt op, het gesprek wordt voortgezet:

— „Mijn stok, mijn stok!”

— „Sla mij, meneer! Men moet voor zijne overtuiging weten te lijden. En daar-
enboven houd ik veel van je dochter!”

— „Komaan, laat me dan eens wat van je eigen verzen hooren!”

— „Graag! Het gedicht heet: Pour Nicolette.

„En le crépuscule il passe des cochons roses. —

„Aussi roses, mais moins candides, mes souvenirs —

„Cheminent, épars, d'amour. —

„Qui les paîtra! . . . .”

— „Wat-blijft?”

„Qui les paîtra? Porcs circéens de mes névroses —

„L'enchanteresse les a pétrifiés comme des menhirs, —

„En l'ultime rayonnance des roses, —

„Fin du jour —

„Et des proses! —”

„'t Is misschien heel mooi, maar ik begrijp er geen woord van — of liever ik
durf het niet begrijpen.”

— „Ik dank u duizendmaal!”

— „Dus je wilt niet begrepen worden?”

— „Zou het poezie zijn, als ieder het dadelijk begreep? Later zal u worden inge-
wijd, geloof me!”

— „Ik ben al ingewijd! Toen je daar die abracadabra voordroegt, kreeg ik zin in twee
dingen: in de eerste plaats, om hardop te zingen: laitou, laitou, là, là! — en dan om me
weer te abonneeren op den Constitutionnel. Wat zal mijne dochter gelukkig wezen!”

— „Dat zal-ze ook, ik zweer het u!”

— „Dus je verzen moeten niet begrepen worden?”

— „Zeker! zoo gauw men ze begrijpt, is alle aardigheid er af.”

— „Goed, een oogenblik geduld. (Hij gaat naar de deur en roept:) Nicolette!”

— „Ik kom al, papa! Hier ben ik!”

— „Doe je declaratie!”

— „In uwe tegenwoordigheid?”

— „Ja, wij zullen met ons vieren zijn — zij, u, ik en mijn rotting!”

— „Waarom die stok?”

— „Hij mag meedoen! Je bent een poëet van de nieuwe richting, die al de ouden
verguist, en tot de laagste soort van prulpoëten doet afdalen. Je houdt van mijne
dochter, een meisje van jou leeftijd, van jou richting misschien. Je moet haar over-
tuigen, dat jou manier van schrijven alleen deugt! Je moet in je eigen taal haar
aanspreken, zooals je die in je romans en tijdschriften gebruikt. Daar staat je ideaal,
kom aan! — achttien jaar en achttien miljoen!”